

1.

ANTOON

'December is de maand waarin we de balans opmaken, oude ballast loslaten en genieten van wat we hebben. Dat alles lukt allemaal net iets beter onder een deken van eten.'

Ach december. Daar ben je weer. Je voelt als een oude vertrouwde, doch confronterende vriend. Welke spiegel ga je mij nu weer voorhouden? En toch kijk ik er ieder jaar weer naar uit om je te zien (en om je na eenendertig dagen weer vriendelijk de deur te wijzen). Het voelt goed om te reflecteren. Helemaal als ik daarbij een delicioes kerstkransje in mijn hand heb. Gelukkig, hoor ik u denken. Tot nu dacht u vast, wat blaait die Antoon? Laat hem zijn filosofische denkwijzen lekker voor zich houden en laat hem meer over kerstkransjes praten. Mocht u dat denken dan hebt u gelijk. Mijn favoriet haal je bij de chocolatier op de Raamstraat. Ik zeg het niet vaak, maar ik ben in dit geval blij dat ze zo prijzig zijn, anders zouden ze er nog voor zorgen dat ik vroegtijdig heenga.

Toch moet u ook toegeven dat er enige herkenning te vinden is in de gedachte van december als een maand om de balans op te maken. Een lange introductie om te zeggen dat ik weer volop bezig ben met Antoons lijst. Niet zomaar een lijst, maar dé lijst met het beste eten en drinken van de stad van het afgelopen jaar. Ik duik hiervoor in mijn oude notities, maar ga er dit jaar ook werk van maken om de ontdekte parels te controleren (vorig jaar een plaats in de lijst is geen enkele garantie voor de toekomst) en nog niet

ontdekte parels een podium te geven. Daarom hierbij een oproep; eet u iedere dag een ongeëvenaard broodje kaas of drinkt u een uitmuntende kop koffie? Teleporteert de pasta bolognese van op de hoek u zo naar Italië? Eet u iedere week ergens waarvan u het onbegrijpelijk vindt dat er geen rijen tot aan buiten staan; laat het mij weten via een simpele e-mail. En bent u die niet ontdekte parel zelf; voelt u zich dan ook zo vrij om contact op te nemen. Verleid mij om een keer bij u langs te komen. Als u durft uiteraard, want mijn lijst en de stukken tekst die ik in aanloop daarvan zal publiceren, zullen niets anders dan mijn eerlijke mening weergeven. Daar kunt u van op aan.

Laat het u smaken. Proost.

Antoon

@antoonculinairjournalist

2.

HANNEKE

Met harde klappen laat hij de melkkan op het keukenblad neerkomen, waarna hij teder een volle melklaag over de hete koffie schenkt. Mijn blik glijdt af naar zijn biceps die zich aanspant om het kannetje omhoog te houden en ik slik de droogte in mijn mond weg. Ik weet dat ik staar, maar is dat erg als je staart naar iets waarvan je iedere dag nog steeds niet kunt geloven dat het van jou is? Langzaam vangen zijn ogen die van mij. Er verschijnt een grote glimlach op zijn gezicht.

'But baby it's cold outside,' zingt hij zachtjes mee met de muziek die op de achtergrond klinkt. Ik laat geen seconde voorbijgaan, en val meteen in: *'I've got to go away.'* Sil is in drie stappen bij mij en legt zijn armen om mijn heupen. Automatisch ga ik iets rechter staan.

'But baby it's cold outside.' Sil gaat zo op in zijn rol dat hij met de minuut meer op Zoolander begint te lijken. Lachend buig ik mijn hoofd achterover, tegen hem aan. Hij steekt zijn neus in mijn nek en ademt diep in. Iets wat ik bij iedere andere man verontrustend zou vinden, maar bij hem vind ik het het liefste ooit. Hij houdt van mijn geur, smelt.

Terwijl we nog steeds langzaam heen en weer deinen op de muziek plaatst hij een kus in mijn nek. Het is 'maar' een kusje, maar het beneemt mij alle adem.

'Excuseer, jongedame.'

De betovering is verbroken.

‘Ja, Harry,’ zeg ik bijna geïrriteerd dat ik mijn fijne momentje met Sil moet onderbreken om... te werken.

‘Het gebruikelijke graag.’ Harry zegt het stug, maar terwijl hij naar zijn vertrouwde plek loopt, geeft hij mij toch een speelse knipoog. Lachend schud ik mijn hoofd en begin aan zijn espresso, extra heet. Ik maal de bonen, time de doorlooptijd van de koffie, zet het volmaakte kopje espresso op een schoteltje en lever het zonder ook maar een druppel te verspillen af bij Harry. Ik blijf staan en wacht zijn waardeoordeel af terwijl hij de gehele inhoud in zijn loden pijp gooit. Even doet hij zijn ogen dicht.

‘En? Moet ik haar ontslaan?’ Sil slaat zijn arm om mij heen en knijpt speels in mijn arm. Hoe vaak hij het ook doet, de elektrische lading is ruim een jaar later nog niet minder geworden. Een gevoel van dankbaarheid dat ik iedere dag weer liefdevol geëlectrocuteerd mag worden, schiet door mij heen.

‘Ik zou deze niet alleen houden, ik zou haar opslag geven,’ zegt Harry die met een geënthousiasmeerd gezicht doet alsof hij de krant leest terwijl hij afwacht wat zijn gepor oplevert.

‘Hij heeft wel een punt,’ doe ik er nog een schepje bovenop.

Sil zucht gespeeld geïrriteerd. ‘Die barista’s van tegenwoordig worden ook steeds duurder.’

Zonder geluid lach ik plagerig naar hem.

‘Sorry, ik moet even verder.’ Sil loopt terug naar de keuken, terwijl Harry zonder op te kijken zijn hand omhoogdoet. Ik beantwoord zijn high five en neem het lege espressokopje mee naar de keuken waar ik het direct afspoel en in de vaatwasser zet.

Leunend tegen de gootsteen, sla ik mijn armen over

elkaar en kijk om mij heen. Wat zal ik nu eens gaan doen... We hebben nog genoeg taart en ik heb al een extra portie worteltaart in de oven staan. De afwas is gedaan, de tafels netjes...

‘Koffie?’ Liefkozend geeft Sil mij een cappuccino aan. ‘Melk extra opgeklopt.’

Verlekkerd neem ik de mok aan. Harry mag dan tegenwoordig een voorkeur voor een door mij gezette espresso hebben, maar geef mij maar een cappuccino van Sil. Niets beter dan dat, want zijn cappuccino heeft één heel speciaal ingrediënt...

‘Met liefde gemaakt,’ zegt Sil opgewekt.

Mijn hele lichaam begint te gloeien en ergens baal ik ervan dat ik door deze relatie zo week als een nat stuk keukenpapier ben geworden. Maar tegelijkertijd: *sorry*, *not sorry*. In stilte drinken we onze koffie.

‘Zeg...’

Mijn hart slaat een slag over. Wanneer Sil ‘zeg’ zegt, dan voorspelt dat meestal niet veel goeds. Dan is er iets... serieus.

‘Je vindt toch niet echt dat je te weinig verdient?’

Ik laat een lach ontsnappen. ‘Sil, je weet toch dat Harry en ik je maar plagen?’

Sil lacht ook, maar als een boer met kiespijn. Sinds hij zich heeft ingekocht en mede-eigenaar is geworden van Boon, heeft hij de gehele zakelijke kant op zich genomen. De perfecte aanvulling op Vic die juist geweldig is met de creatieve concepten en het perfectioneren van het menu, maar ook een behoorlijke verantwoordelijkheid. Helemaal voor iemand die niet per se heel veel ervaring op dat gebied heeft.

Zorgzaam sla ik mijn arm om hem heen. ‘Kom op, je bent de beste baas van de wereld.’

Sil lacht flauwtjes.

‘En de lekkerste,’ voeg ik op zachte toon toe. Eindelijk hapt Sil en laat hij, voor nu dan, de beren op de weg voor wat ze zijn. Hij begint mij te kietelen in mijn zij, een plek waarvan alleen hij weet dat ik er ab-so-luut niet tegen kan als ik daar word aangeraakt. Gierend van het lachen probeer ik mijn lichaam van hem weg te draaien.

‘OH MY GOD.’

Sil en ik stoppen abrupt en kijken naar Vic die naar de toonbank beent.

‘Sorry, Vic, we lieten ons een beetje...’

‘Hebben jullie dit al gezien?’ negeert Vic ons totaal terwijl hij met een krant boven zijn hoofd zwaait. Met een klap gooit hij de krant op de toonbank. ‘Boon komt in de lijst van Antoon!’

‘Antoon?’ vraag ik. Ik kijk naar de foto van een man met een bizar rechte haarlijn die nog het meest aan een bonsaiboompje doet denken. Hij komt mij bekend voor, maar waarvan? Ik lees zijn stukken in de krant niet in ieder geval. Muis komt miauwend naar ons toe gelopen. Zo te zien heeft hij net een schoonheidsslaapje op een van de banken achter de rug en is het nu tijd voor eten.

‘Ken jij deze meneer, Muis?’ Nog luider miauwend en mij negerend zet Muis verder koers naar zijn voerbakje. Hoe durf ik de koning aan te spreken voordat hij gegeten heeft? Sil pakt wat brokjes en vult het lege voerbakje.

‘Hij is die ene die dat stuk vlees uitspuugde voor de voeten van de kok,’ probeert hij tegelijkertijd mijn geheugen op te frissen. ‘Die culinair journalist.’ Muis wipt met

zijn pootje een brokje uit het bakje en begint dankbaar te eten.

‘Ach, dat is waar ook. Dat heb ik weleens voorbij zien komen op YouTube,’ zeg ik. Hij heeft de reputatie om met zijn columns restaurants een hype te maken of juist leeg achter te laten, met de restauranthouders huilend. Nogmaals kijk ik naar het gezicht met de pretentieuze blik en het meest symmetrische haar op deze aardkloot. Een licht gevoel van angst maakt zich van mij meester. ‘En wat gaat er precies gebeuren met Antoon en Boon?’

‘De lijst!’ zegt Vic alsof het overduidelijk is. Als hij merkt dat zowel Sil als ik geen idee hebben wat ‘de lijst’ precies is, zucht hij theatraal. ‘Antoon maakt ieder jaar een lijst met de hotspots van de stad. Normaal is dat een vrij gesloten project, maar nu roept hij alle cafés en restaurants op om zichzelf aan te bieden en contact met hem op te nemen. Eindelijk!’ roept Vic uit. ‘Eindelijk komt Boon in Antoons lijst, waar hij ook hoort.’ Vic kijkt bijna verliefd.

‘Is dat al bekend dan?’ informeert Sil.

‘Nee, dat niet. We moeten eerst nog uitgekozen worden voor een bezoek en vervolgens Antoon overtuigen dat de beste koffie en taart van de stad hier gedronken en gegeten wordt. Maar dat is slechts bijzaak.’ Vic klapt blij in zijn handen. Zodra hij onze gezichten ziet, stopt hij met zijn vreugdedans.

‘O, kom op jongens. Niet zo negatief. Weet je wel wat dit voor ons kan betekenen?’

‘Dat weet ik maar al te goed... ook in negatieve zin,’ zegt Sil enigszins sceptisch.

Vic begint theatraal rond te snuiven. ‘Han, ruik jij ook iets?’

‘Wat?’ ga ik serieus op zijn vraag in.

‘Ik weet niet, iets van azijn?’ Pas wanneer hij ziet dat de grap bij mij en Sil is doorgedrongen, krullen zijn mondhoeken plagerig omhoog.

‘Prima, noem mij maar een pessimist, maar je moet toegeven dat je hier wel goed over na moet denken.’

‘Ja,’ val ik Sil bij. ‘Deze man kan er ook voor zorgen dat we de tent wel kunnen sluiten, alleen maar omdat hij die dag niet echt zin had in koffie.’

‘Ach welnee,’ wuift Vic onze bezwaren weg, ‘zodra hij ook maar iets van onze menukaart proeft, wil hij nooit meer iets anders. Hoe kunnen jullie nou denken dat het niet zo loopt?’

Ik zie dat Sil nog altijd zijn bedenkingen heeft.

‘Het zou wel te gek zijn als we op die lijst komen,’ zeg ik voorzichtig positief. ‘Onze koffie en worteltaart zijn de beste van de stad, en ik ben het met Vic eens dat je dat ook gewoon moet durven zeggen.’

‘Precies,’ zegt Vic enthousiast.

Samen gaan we naast Sil staan, die nog steeds moeilijk kijkt, en slaan onze armen om hem heen.

‘Als wij op die lijst komen, dan staan ze zich hier te verdringen voor een kop koffie,’ schetst Vic het droomscenario.

‘Rijendik,’ doe ik ook een duit in het zakje.

‘Een rij niet tot het einde van de straat, maar zelfs tot om de hoek!’ Vic laat Sil los en loopt naar het raam. Met een blik vol afgunst kijkt hij naar buiten en zegt dan op donkere toon: ‘En niemand die nog koffie haalt bij die belachelijke Koffiebar.’ Muis neemt een pauze van het eten en miauwt hard.

‘Oké, Gargamel en Azraël, rustig aan,’ zeg ik spottend. Maar Sils blik is veranderd.

Er verschijnt zelfs een voorzichtig lachje op zijn gezicht. Al wat opgewekter gaat hij naast Vic staan en kijkt naar de Koffiebar die een paar maanden geleden in het pand tegenover Boon zijn intrek heeft genomen. Nu is koffie niet een dermate unieke drank, dus het was een kwestie van tijd voordat er nog een koffiezaak in de buurt zou openen. Een concurrent zo dichtbij is misschien vervelend, maar het level van strijd waar de jongens het naartoe brengen is echt, uh, *next level*.

‘Ik moet toegeven dat de Koffiebar zonder klanten heel goed klinkt,’ zegt Sil voldaan.

Iets aan zijn toon irriteert mij. Dat Vic de Koffiebar eeuwig jeuk toewenst, vind ik niet zo raar. Die man ademt en leeft koffie en nu is er ineens een of andere commerciële koffietent recht tegenover Boon geopend die in plaats van koffie geld ademt – deze mening is gebaseerd op één heel kort gesprek, waar niemand anders dan Vic bij was, maar dit terzijde. Maar waarom doet Sil daar dan zo aan mee? Het voelt wat kinderachtig...

‘Wat kan jullie die hele Koffiebar nou schelen?! Concurrentie bestaat niet, er is ruimte genoeg voor iedereen.’

De twee mannen kijken mij aan en trekken bijna simultaan hun wenkbrauw omhoog.

‘*Kill them with kindness*,’ eindig ik mijn relaas.

‘Je moet niet zoveel op Instagram zitten,’ zegt Vic. ‘Je begint als een tegeltje te praten.’

‘Nou ja!’ bries ik beledigd.

‘Han, dat bedoelde Vic niet zo, dat weet je best,’ zegt Sil zalvend. Ik kan het niet laten om als een tienermeisje

mijn armen recalcitrant over elkaar te slaan. ‘En misschien...’ Sil stopt even en kijkt me aan, ‘heb je wel gelijk.’

Meteen geef ik mij over en laat ik mijn armen zakken. ‘Natuurlijk heb ik gelijk,’ zeg ik vinnig.

‘Als we ons focussen op onszelf en doorgaan met waar we mee bezig zijn, dan hoeven we ons geen zorgen te maken over die Koffiebar.’ Sil klopt Vic broederlijk op zijn schouder.

‘Precies mijn punt,’ zeg ik, iedereen nog even mijn gelijk inwrijvend.

Vervolgens buigt Sil zich nog iets verder naar Vic. ‘Sorry, man, ik moet haar wel gelijk geven. Ik weet maar al te goed wat er gebeurt als ze gal gaat spugen... Letterlijk.’ Het lukt hem nu niet meer om zijn gezicht in de plooi te houden. ‘Dat moeten we koste wat kost voorkomen,’ proest hij nu.

Vic snapt maar al te goed waar Sil op doelt en giert het uit.

‘Haha,’ zeg ik flauwtjes. ‘Ja, ik heb tijdens onze eerste ontmoeting over je schoenen gespuugd. Dat heeft hier niets mee te maken.’

Sil slaat een arm om mij heen. ‘Weet ik toch, Han, ik maak maar een grapje. Niet zo lichtgeraakt. Wat was het ook alweer: *kill them with kindness?*’

‘Als jij niet oppast dan *kill* ik je en dat zal ik met alles-behalve *kindness* doen.’ Ik zwaai met mijn vinger voor zijn gezicht en druk de top op zijn neus.

Vic is duidelijk nog niet klaar en zegt gevat: ‘Ik weet niet, hoor, Han, maar zijn docenten Engels niet allergisch voor al dat gestrooi van Engels door het Nederlands.’ Glunderend wacht hij mijn reactie af. Hij hoeft gelukkig niet lang te wachten.

‘Engels is inderdaad geen hagelslag, daarnaast ben ik oud-docent Engels. Ik sta hier niet voor niets fulltime koffie te zetten.’

‘Just checking,’ zegt hij met zijn handen omhoog.

We lachen alle drie. Ik kijk naar de twee mannen en voel me dankbaar voor deze eigen gecreëerde koffiefamilie en de band die we hebben. Zonder iets te zeggen werp ik nog één blik naar buiten. *‘Probeer dat maar eens te toppen, Koffiebar!’*